

N° 2.

Maaliskuulla 1898. 3:s vuosikerta.

Tilaushinta:

1 mrk. vuodelta.

Toimittajat:

I. Savolainen ja K. Reponen.

Naëma Maria Helsingius.

Naëma Maria Helsingius syntyi kauniissa Lohjan pitäjässä Uudellamaalla Syyskuun 3 p. 1860. Hänen vanhempansa olivat rovasti G. F. Helsingius ja hänen puolisonsa. Naëmi Helsingius ei saanut pitää kauvan äitiään; äiti kuoli silloin kun Naëma oli nuori tyttö. Naëma oli jo nuorena hyvin ahkera lukemaan ja tahtoi mielellään paljo oppia. Kun hän kasvoi suuremmaksi, pääsi hän Turun kaupunkiin tyttökouluun; hänen tätinsä oli sen koulun opettajar. Tyttökoulussa opetti uskontoa myöskin Turun kuuromyökkäin koulun johtaja Alopæus, joka sitte tuli Porvoon piispaksi. Luultavasti Naëma Helsingius jo silloin ajatteli, että hänkin tahtoo vast'edes ruveta kuuromyökkäin opettajaksi. Hänen isänsäkin, rovasti Helsingius, sitte kuoli. Silloin päätti Naëma Helsingius, että nyt minä rupean kuuromyökkäin opettajaksi. Hän matkusti Ruotsiin ja

oli siellä kaksi vuotta Tukholman kaupungin lähellä olevassa isossa kuuromykkäin koulussa, jonka koulun nimi on „Manilla“. Hän oli siellä kuultelijana ja tahtoi oppia kuuromykyä opettamaan. Koulun johtaja antoi hänelle sitte todistuksen, että hän taitaa hyvin opettaa kuuromykyä. Sitte Naämi Helsingius tuli takaisin Suomeen ja opetti kotipitäjässään Lohjalla yhden vuoden muutamia

Naäma Maria Helsingius.

kuuromykyä. Hän kävi vielä Tammisaaren kaupungin seminarissa (= koulussa) oppimassa.

V. 1889 syksyllä tuli hän Kuopion kuuromykkäin koulun opettajattareksi ja on siitä asti ollut tässä koulussa. Neiti Helsingius opettaa hyvin mielellään ja ahkerasti kuuromykyä; hän ei ajattele paljo mitään muuta kuin sitä, että kuuromykät tulisivat hyväksi ja ahkeroina ihmisiksi. Monta kertaa hän ei ole tahtonut kesäluvallakaan levätä, vaan on ainakin kahtena kesänä matkustellut monessa pitäjässä ja käynyt kuuromykkäin kodissa. Asumalaitoksen

johtajatar Aina Hellström on ollut hänen seurassaan. Kuuromykät ovat tulleet hyvin iloisiksi, kun ovat kotonaan nähneet opettajattaria. Eräänä kesänä kutsui Naäma Helsingius ja muutamat muut opettajattaret entisiä kuuromykkäin koulun oppilaita kesällä Kuopion kouluun; he opettivat heille Jumalan sanaa ja muuta. Oppilailla oli silloin hyvin hauska Kuopiossa ja moni on toivonut, että pääsisi vieläkin sellaiseen „kesäkouluun“. Sitte hän kävi vielä eräänä kesänä Saksanmaalla monessa koulussa katsomassa kuinka siellä kuuromykyä opetetaan. Mutta Naämi Helsingius ei ainoastaan opeta, vaan hän myöskin ahkerasti kirjoittaa kuuromykkäin asioista. Hän kirjoittaa „Aistivalliskoulujen lehteen“ kuuromykkäin opetuksesta ja tähän „Kuuromykkäin lehteen“ hän on myös kirjoittanut; sen te olette nähneet. Nyt tänä vuonna on hän toimittanut kirjan „Saarnoja kuuromykyille“; tämän kirjan varmaankin kaikki kuuromykät ostavat.

Neiti Helsingius'en veli on vaivaishoidon tarkastaja. Hän matkustaa monessa pitäjässä ympäri maata katsomassa, että köyhiä ihmisiä hyvin hoidetaan ja että heille annetaan ruokaa. Laiskoille ihmisille on tarkastaja Helsingius hyvin vihainen. Neiti Naämin toinen veli on ollut kaukana Kaukasiassa, Mustan meren lähellä ottamassa maasta ja vuorista petroleumia eli lamppuöljyä; nyt on hän Suomessa suuren rautatehtaan hoitajana. Hän on insinööri, koneiden tekijä.

Varmaankin Naäma Helsingius'en entiset oppilaat ja muutkin kuuromykät tulevat hyvin iloisiksi kun näkevät tässä hänen kuvansa. Mutta kuva on ainoastaan ulkonainen. Parempi on kun me tiedämme että tällä hyvällä opettajattarella on hyvä ja lämmin sydän kuuromykyä kohtaan. Hän tekee ahkerasti työtä sentähden, että kuuromykät tulisivat hyväiksi ihmisiksi täällä maailmassa ja saisivat ijankaikkisen elämän. Me toivomme että hän vielä kauvan saisi olla kuuromykkäin opettajana!

Herra! opeta meitä rukoilemaan!

Luk. 11, 1.

(Norjalainen kuuromykkäin pappi on kirjoittanut saarnoja Norjan kuuromykillle. Siinä pienessä kirjassa on 30 saarna. Yksi saarna joka kuukauden päivälle. Saarnat ovat kaikki kirjoitetut niin että kaikkien kuuromykkäin pitäisi niitä ymmärtää. Käännämme Kuuromykkäin lehteen 11:n saarnan, eli joka on asetettu kuukauden 11:lle päivälle.)

Moni teistä on murheellinen ja ajattelee: minä tahtoisin mielelläni rukoilla Jumalaa, mutta minä en osaa rukoilla. Ja he kyselevät, taikka ajattelevat: kuinka minä oppisin rukoilemaan? Sinun pitää tehdä niinkuin opetuslapsi, joka sanoi Jesukselle: Herra, opeta minua rukoilemaan! Millä tavalla siis Jesus opettaa minua rukoilemaan? Hän lähettää henkensä sinun sydämeesi ja henki opettaa sinua mitä sinä tahdot rukoilla. Sinä näet vikasi ja syntisi, ja Jumalan henki opettaa sinua lapsellisesti ja yksinkertaisesti huokaamaan Jumalalle: Rakas Herra Jumala, minä olen ollut tottelematon sinua kohtaan; anna anteeksi minun syntini! Ja Pyhä henki muistuttaa sinua Jumalan rakkaudesta niin, että sinun sydämesi saa halun kiittää Jumalata, ja sinä sanot: Rakas Herra Jumala, minä kiitan sinua, että sinä rakastat minua. Silloin rukoilet sinä Jumalaa. Jumala ei katso minkälaiset sinun sanasi ovat; Jumala katsoo sydämeen, ja Hän tietää mitä sinä tarvitset, ennenkuin rukoiletkaan. Kun sinä joka päivä sanot: Herra, opeta minua rukoilemaan, taikka Herra, auta minua että olen sinun lapsesi, silloin Jumalan henki osoittaa sinulle useampia ja useampia sinun syntejäsi, sinun vikojasi ja sinun heikkouksiasi sekä antaa sinulle halua rukoilla kaikissa apua Jumalalta. Mutta sinun pitää muistaa kun sinä rukoilet Jumalalta apua, että Jumala ei heti kuule sinun rukoustasi, Hän ei heti auta sinua. Hän koettelee sinua. Sinun tulee kärsivällisesti odottaa. Kun sinä odotat, tulee Jumalan henki ja tahtoo puhua sinun kanssasi.

Herra meidän Jumalamme, me kiitämme sinua että sinä tahdot opettaa meitä rukoilemaan. Auta, että olisimme hiljaa sinun edessäsi, että meidän sydämemme kuulisi mitä sinä tahdot meille opettaa. Amen.

Työtä kuuromykillle.

Kirjoittanut kuuromykkä G. Attila.

On monta kuuromykkää, joilla ei ole vanhempia tai muuten ovat hyvin köyhiä. He eivät voi elättää itseänsä; kunnan täytyy elättää heitä, tai he saavat kerjätä. Paljon parempi on vanhemmille ja kunnille että he toimittavat kuuromykat jonkun tehtaan omistajan luo. Tämä kasvattaa ja opettaa häntä tekemään työtä. Ensin hänelle ei makseta mitään palkkaa. Sitte kun hän on oppinut hyvästi työtä tekemään, silloin maksaa isäntä hänelle jo palkan. On monta kuuromykkää Suomessa, jotka tekevät työtä. He saavat niin paljon rahaa työllään että he voivat sillä rahalla elää. Kuulevat ihmiset luulevat ettei kuuromykkä voi oppia tekemään työtä. Se ei ole totta. Kuuromykkäin yhdistyksien pitäisi koettaa hankkia kuuromykillle työtä ja palvelusta. Minä tahtoisin että kuuromyksiä, kun he ovat koulun lopettaneet, pitäisi hankkia oppiin ja työhön tehtäisiin. Sentähden tahdon minä heitä tehtäisiin työhön että sinne sopii monta kuuromykkää. Siellä ei kuuromykan huolisi olla yksinään. Siellä olisi toisia kuuromyksiä. On ikävä kuuromykan olla yksinään. Kuulevat eivät häntä hyvin ymmärrä. Hän ei saa puhella mitä hän ajattelee. Tehtaassa sitten ymmärtäväisempi kuuromykkä, johtaisi toisia kuuromyksiä. Pitäisikin toimittaa aina tämmöiseen tehtaaseen, jossa olisi monta kuuromykkää työssä, joku puhe- tai kirjoituskoulun käynyt kuuromykkä. Hän tulisi paremmin toimeen kuulevain ihmisten kanssa. Hänestä tulisi sitten kuuromykkäin työpäällikkö. Näin tulisi tehtaaseen kuulevain työmies-ten osasto ja kuuromykkäin työmiesten osasto.

Samoin pitäisi kuuromyksiä koettaa saada maanviljelys työhön suuriin taloihin, joissa pidetään monta renkiä ja piikaa. Silloin myöskin etevämpi kuuromykkä opettaisi ja neuvoisi heitä työssä. Jos isännät, niin tehtaissa kuin maanviljelys työssä kohtelevat heitä hyvästi, niin tekevät he mielellään työtä ja ovat iloisia, mutta jos isännät ovat häijyjä heille, niin eroavat kuuromykat palveluksesta.

Kirjeitä Kuuromykiltä.

I.

Kuopiossa Tammiukuun 2 p. 1898.

Sydämmelliset tervehdykset kaikille tämän lehden lukijoille ja samassa onnellista uutta vuotta toivotan täydestä sydämmestäni kaikille kuuromykille, jotka luette näitä lehtiä ja kuuromykkäin opettajille ja opettajattarille. Kun vanha vuosi on nyt loppunut ja uusi vuosi jo tullut luoksemme, niin rukoilkaamme usein ja hartaasi Herraa Jesusta, että Hän toisi meihin uuden puhtaan sydämmen ja ottaisi pois meiltä likaisen kivisydämmen ja antaisi myös meille voimaa vaeltaa sitä tietä, joka johtaa ijäiseen taivaan iloon. Oi jos siellä Jumalan luona me kaikki kerran saisimme yhdessä kiittää Jumalaa ja Jesusta ijäisesti.

Kuin minä olin 5 vuotinen, niin silloin minulla oli kaikki aistit, jotka Jumala oli antanut minulle. Mutta sitten tulin kovasti sairaaksi ja silloin minulta katosi kuulo, ja myöskin puheeni ja ääneni muuttui huonommaksi. Mutta kuitenkin minä vielä taidan puhua niin että kaikki ihmiset ymmärtävät minua. Kun minä tulin terveeksi, enkä kuullut mitään, niin minulla oli hyvin ikävä ja minä usein sanoin ihmisille: puhukaa minulle hyvin kovasti, että kuulisin. Ensin minä en ymmärtänyt mitä ihmiset puhuivat, mutta sitten vähitellen minä opin itsestäni huomaamaan huulilta mitä puhuttiin. Silloin kun minä olin kuuleva, niin äiti, mummo ja kummit opettivat minua tuntemaan kirjaimia Aapisnimisestä kirjasta. Mutta kun tulin kuuroksi, niin sitten ei kukaan taitanut opettaa minulle mitään, vaan minä katsoin mitä muut ihmiset tekivät ja minä tein samaa niinkuin apina tekee. Sitten pitkän ajan perästä minä pääsin Kuopioon kuuromykkäin koulun ja siellä minä sain oppia paljon. Minulla on hauskaa kuin olen saanut oppia ja minun pitää olla kiitollinen Jumalalle ja myöskin opettajilleni ja pitää koettaa elää, niin että opettajillani ei olisi surua minun tähteni. Kun minä tulin ensi kerran koulun, niin minä pääsin viidennelle luokalle, sillä minä osasin puhua paljon ja ymmärsin monenlaisia asioita. Minä lopetin kouluni viime keväänä täällä Kuopiossa.

Minulla on nyt hyvä toimeentulo, sillä minä kudon kankaita täällä Kuopiossa Pekka Roinisen talossa. Minä saan palkkaa 5 mk. kkaudessa. Viime keväänä kuin koulu loppui ja me erosimme tovereistamme, niin minä olin täällä monta viikkoa kutomassa. Sitten 22 p. Heinäkuuta minä menin maalle äidin luo ja olin siellä muutamia viikkoja, sitten minä tulin takaisin tänne Kuopioon. Minulla oli kauskaa kesällä maalla. Minä olin täällä Kuopion kuuromykkäin koulussa 3 vuotta ja 3 kkautta. Joka sunnuntai minä saan käydä kuuromykkäin koulussa, siellä pidetään Jumalan palvelusta. Se on minusta hauskaa, minä menen mielelläni kouluun.

Ne Kuuromykkäin lehdet, jotka olitte lähettäneet minulle Tuusniemelle, sain minä täällä Kuopiossa Lokakuun alussa. Kiitoksia lehdistä. Pyydän olkaa niin hyvä ja lähettäkää minulle Kuuromykkäin lehtiä tänne Kuopioon. Minä ymmärrän kaikki mitä niissä lehdissä on kirjoitettu ja minä toivon että niihin lehtiin pantaisiin paljon saarnoja. Keväällä minä taas aijon kirjoittaa uuden kirjeen Kuuromykkäin lehteen, jos se sopii. Hyvästi!

Hilma Voutilainen.

II.

Rauma 18/298.

Nyt minä tahdon tämän lehden kautta tervehdiä kuuromykkiä, koulutoveriani ja tuttaviani. Asun vanhempieni kanssa. Minä teen käsitöitä joka päivä täällä Raumalla. Kyllä on hauskaa lukea koko Kuuromykkäin lehdet. Minä ymmärrän hyvin sitä. On parempi lukea Jumalan sanaa Kuuromykkäin lehdestä. Minulla olisi paljo teille kirjoittamista, mutta kerron nyt vähän. Kyllä Raumalla on työtä ja puuhaa: rautatie saatiin valmiiksi. Seminaaria rakennetaan parhaallaan. Täällä on jo paljon asukkaita, joista minun tietääkseni on kaksi kuuromykkiä. Minä opetin kuuromykkiä neljä vuotta Eurajoella. Minulla oli kaksitoista oppilasta koulussa. He tahtoivat oppia lukemaan Jumalan sanaa koulussa. Kaikki oppilaat laskettiin H. P. Ehtoilli-

selle Eurajoen kirkossa kesäkuun 15 päivänä viime kesänä. Pastori Luoma oli laskemassa kuuromykkiä Herran Pyhälle Eltoolliselle silloin. Minä pyydän lausua nöyryimmästi oppilaitteni ja itseni sekä Eurajoen kaikkien kuuromykkien puolesta pastori Luomalle sydämmelliset kiitokset siitä kunnioituksesta ja ystävyydestä, jota hän osoitti ollessaan siellä. Kuuromykillä on nyt ikävä, kun minä en mene opettajaksi sinne tänä vuonna. He muistavat pastori Luomaa, minua ja tuttaviansa. Uusia kuuromykkiä oppilaita ei oteta kouluun Eurajoelle tänä vuonna.

Maria Sundvall.

Karijoelta.

Yksi ajan jakso, nim. vuosi 1897, on pois kadonnut meiltä. Se on muistojen maille siirtynyt, mennyt iloineen suruineen kaikkineen, vaan kiitos Kaikkivaltiaalle luonnon suurelle johtajalle, että olemme saaneet onnessa ja rauhassa kuluneen vuoden elää. Ja ilahuttavaa on taas muistaa ystäväämme Kuuromykkäin lehteä tämän uuden vuoden alussa täältä eteläpohjanmaalta pienillä uutisilla.

Viime kesäkuun 27 p. laskettiin 8 kuuromykkää oppilasta H. P. eltoolliselle Merikarvialla. Provasti G. A. Heman vannotti heidät ja piti kasteen liiton uudistuspuheen, jonka M. Grén puhui merkkielellä oppilaille. Ja sitte kesäk. 30 p. päättyi kuuromykkäin koulu julkisella tutkinnolla, jossa Provasti G. A. Heman piti juhlallisen puheen oppilaille ja oppilaiden vanhemmille.

Tutkinnon lopuksi lauloivat oppilaat merkkielellä v. k. virren 528, „Ah mik autuus omi siellä“ j. n. e. Mainittu virsi oli heille yli kaikkein virsien rakkain, sitä halusivat he laulaa lähtövirreksi ikävänä eron hetkenä.

Sittemmin siirtyi koulu Merikarvialta Karijoelle v. t. kirkkoherra A. Kullan toimesta. Koulu alkoi syyskuun 1 p. Karijoella. Nykyään on koulussa 12 oppilasta, 6 poikaa ja 6 tyttöä, joista 8 lukee merkkieleltä ja 4 opetetaan puhumaan.

Eräässä perheessä Karijoella on kaksi kuuromykkä-poikaa, joista toinen on sokea kuuromykkä. Viime joulukuussa kuoli heidän äitinsä, joka oli kauvan maannut tautivuoteella. Sokea Emeli kävi usein äidin vuoteen ääressä ja koetteli äidin kasvoja ja käsiä miten ne laihtuivat joka päivä; kuin äiti kuoli, koetteli Emeli äitiään vakavasti kammoksuen, viimeisen kerran koetteli Emeli arkkua ja sitä rekeä johon arkku oli pantu, kuin bankittiin lähteä haudalle. Kuin lähtö virsi oli veisattu ja kaikki läksivät haudalle, meni sokea Emeli tupaan ja istui käsi poskelle syvästi ajattelevaisen näköisenä. Sokea Emeli Ojanperä on 14 vuoden vanha ja hänen veljensä Johan Ojanperä on 16 vuoden vanha, joka käy Karijoen kuuromykkäin koulussa. Sokea Emeli on hyvä ja iloinen luonteeltaan. Hän usein hyppien ja pyörien iloitsee laattialla. Jumala on antanut hänelle iloisen sydämmen. Hän käy ulos ja sisälle, itseään loukkamatta. Omaiset sekä naapurin väen tuntee hän koettelemalla vaatteita. Hänen työnsä on vuolla puuta puukolla, vastedes hankitaan hänelle enemmän leikkikaluja, että saadaan nähdä, jos Emeli niistä jotakin oppisi käsittämään, sillä sydämmellisellä toivolla että Emeli sitte voisi päästä kouluun.

Lopuksi rohkenen toivoa Häneltä, nimittäin Jumalalta, jolta kaikkinaisen hyvä anto ia täydellinen lahja tulee, onnea ja menestystä kaikille työntekijöille kurjain kuuromykkäin elovainiolla ja Jumala armostaan vielä lisätköön työntekijöitä tähän työhön, jotta nämät sortuneet ja kyneleillä kylvetyt elon lyhteet kristikunnan suuresta elovainiosta enkeleiltä riemulla vietäisiin rauhan Jumalan suureen nisuaittaan.

M. Grén.

Kalastajat jäälautalla merellä.

Suomalaiset, jotka asuvat Suomenlahden rannikoilla, harjoittavat talvella hyvin vaarallista elinkeinoa. Usein menee heitä satoja miehiä hevosineen ja kalanpyydyksineen monen kilometrin päähän rannasta merelle kalastamaan. Kalastaminen talvella jäällä on hengen vaarallista, sillä usein jää repeää ja irtaantuu. Jäähän muodostuu iso aukko eli railo, joka eroittaa jään erilleen sen jään yh-

teydestä joka on kiinni maassa. Jos silloin vielä nousee kova tuuli maalta päin, rupeaa semmoinen jäälautta kulkemaan merelle. Silloin on jäälautalla olevain kalastajain henki vaarassa. Semmoinen kauhea tapaus sattui tänä vuonna helmikuun 16 päivänä. Jo varhain aamulla alkoivat kalastajat varustautua kalastusretkelle Uudellakirkolla. Hevosineen ja pyydyksineen ajoivat he rannasta merelle päin noin 15 kilometriä ja rupesivat kalastamaan. Heidä oli yhteensä 300 henkeä ja 100 hevosta. Yhtäkkiä rupesi jää paukkamaan ja kova pohjoistuuli puhaltamaan. Kaikki kalastajat tiesivät silloin että vaara oli tulossa. Kaikki kiiruhtivat maalle päin, mutta eivät päässeet. Jää oli revennyt ja leveä railo oli heidän ja maan välillä. Pelastus oli jo myöhäistä, heidän piti kärsivällisesti odottaa kunnes maalla olevat ihmiset ehtisivät apuun. Jäälauttaa, jolla kalastajat olivat, rupesi kova tuuli kuljettamaan merelle päin. Pelko ja kauhustus vallitsi sekä jäälautalla olevat kalastajat että heidän omaisensa mantereella, jotka myös olivat huomanneet vaaran. Jää oli revennyt Uudenkirkon rannikolta yli Suomenlahden Inkerin maan rannalle saakka. Maalla olevat ihmiset huomasivat kumminkin hyvissä ajoissa repeämän ja rupesivat ahkerasti pelastamaan jäälautalla kulkevia kalastajia. Keskiviikkoiltana oli 40 kalastajaa jo pelastettu. Tuuli kiilti ankaraksi myrskyksi, niin että pelastustyö oli yön ajaksi lopetettava. Noin 200 kalastajaa jäi viettämään yötänsä jäälautalla pakkaseen. Voimme ajatella että se yö oli pitkä ja kauhea lautalla oleville. Heidän oli taisteltava elämästä ja kuolemasta pakkasta ja nälkää vastaan. Niillä, joilla oli halkoja kelkassaan, tekivät tulen pysyäkseen lämpiminä. Ei kukaan uskaltanut nukkua. Kovassa tuulessa ja pakkasessa alkoi iso jäälautta hajota pienemmiksi ja kalastajain täytyi hypätä yhdeltä lautalta toiselle. Vihdoin loppui yö ja aamu koitti. Noin 200 kalastajaa pelastettiin seuraavana päivänä vietettyään 24 tuntia jäälautalla. Mutta vielä oli jäälautoilla ihmisiä ja heistä ei tietty mitään. Pelastajat riensivät kumminkin merelle päin ja pelastivat vielä monta kalastajaa varmasta kuolemasta. Eräs kalastajajoukko, johon kuului 4 miestä, tavattiin jäällä aivan uupuneina. Muutamat pelastuivat Inkerin maalle. Kovimmin saivat kärsiä veljekset Juho ja Antti Juusti. Silloin kun jää repesi, jäi heidän hevosensa railon toiselle puolelle. Jäälautta, jolla he olivat, oli hyvin pieni. Tuuli kuljetti sitä Koi-

viston saaria kohti. Usein täytyi heidän kahlata meressä. Ollakseen suojassa tuulelta nostivat he kelkkansa pystyyn. Mutta tuuli kiihtyi ja juoksutti lunta heidän päällensä tahtoen haudata heidät allensa. Vihdoin pääsivät he eräälle jää-röykkiölle. Silloin olivat he niin väsyneet etteivät jaksaneet mitään tehdä. Varmaan olisivat he paleltuneet ellei sumu olisi kadonnut. Silloin pelastajat huomasivat heidät ja riensivät veneellä apuun ja veivät heidät lämpöiseen tupaan, jossa he tointuivat ja kiittivät kyneleet silmissä pelastajiaan. Veljekset olivat olleet 40 tuntia jäälautalla kun heidät pelastettiin.

Otteita Helena Kellerin¹⁾ opettajattaren, neiti Anne M. Sullivanin v. 1894 antamasta kertomuksesta.

Maaliskuussa 1887 tulin Helenan opettajattareksi ja rupesin niin pian kuin suinkin opettamaan hänelle sormiaakkosia. Aloin helpoista esineistä, joita hän saattoi koskettaa. Tavasin hitaasti sormillani esineiden nimet. Hän piti kättänsä minun kädessäni, ja seurasi pienimpiäkin liikkeitä. Sitte autoin häntä lausumaan sanat sormillaan. Hän ymmärsi helposti, mitä häneltä tahdoin, jälitteli viittaukseni suurella tarkkuudella ja näytti pian käsittävän, että hän oppi niiden esineiden nimet, jotka olivat hänen ympärillään. Muutamassa päivässä hän oli oppinut kaikki kirjaimet ja osasi tavata useita sanoja. Siirryin sitte tekosanoihin, joitten merkityksen hän pian oppi. Kohta me muodostimme sellaisia pieniä lauseita kuin: Helena on huoneessa, rasia on pöydällä. Alussa kävi työ hyvin hitaasti, mutta jokainen uusi lause auttoi jo ymmärtämään seuraavaa lausetta, ja niin oppi pienokainen pian koko joukon lausemuotoja. Nyt saatoin helpommin selittää hänelle, mitä hänen ympärillään tapahtui.

¹⁾ Helena Keller on ameriikkalainen sokea-kuuromykkä. Hän on hyvin viisas. Hänestä oli viime vuoden Kuuromykkäin lehdessä kirjoitettu.

Tämä tapahtui huhtikuussa 1887. Olin siihen saakka opettanut Helenaa samalla tavalla kuin Laura Bridgmania¹⁾ oli opetettu, se on olin käyttänyt ainoastaan sellaisia sanoja, joitten merkityksen hän täysin ymmärsi. Mutta pian huomasin, ettei tämä tapa ollut hyvä. Sentähden aloin puheessa käyttää muotoja, joihin ei hän saanut muuta selitystä kuin sen, mikä kävi selville itse sisällyksestä. Huomasin että hän rupesi käyttämään näitä muotoja. Ja usein hän ei edes pyytäneytäkään selitystä. Näitten harjoitusten jälkeen sanoin hänelle tavallisesti hyvin pitkiä lauseita, joitten merkityksen hän saattoi ymmärtää ainoastaan siten, että hän outojen sanojen sijaan asetti tunnettuja sanoja. Vaikkei hän koskaan ollut saanut tarkkaa selitystä päitten uusien muotojen merkityksestä, niin ne pian kävivät hänelle tutuiksi; hän käytti niitä yksin jokapäiväisessäkin puheessa, ja ennenkuin minä saatoinkaan käsittää, miten suuri merkitys näillä harjoituksilla oli hänelle ollut, käytti hän opittuja sanoja erittäin hyvin.

Puhelin Helenan kanssa sormillani yhtä nopeasti kuin olisin puhellut suulla ja niinkuin hän olisi ollut tavallinen lapsi. Ainoa eroitus oli se, että puhuin hänen kanssaan paljon enemmän.

Molemmat pääyälikkappaleet²⁾, joilla ihmiset ilmaisevat ajatuksensa, olivat alussa kokonaan suljetut Helenalta. Sormikieli oli paras keino opettaessa ja koska hän sitä parhaiten voi käsittää. Hän rupesikin käyttämään juuri sitä ajatuksiansa ilmaisemaan. Hän oppi käyttämään sitä tavattoman taitavasti: minuutin kuluessa saattoi hän tavata kahdeksankymmentä tavallista sanaa. — — —

Kolme vuotta käytti hän sormikieltä ainoana puhunaan. Siten hankki hän sanavaraston, jonka avulla hän sujuvasti saattoi puhua, lukea ja kirjoittaa hyvää englanninkieltä. — — —

Talvella 1889—1890 hän vähitellen huomasi että hänen leikkitoverinsa koulussa puhuvat suulla.

„Kuinka pienet, sokeat tytöt saattavat *lausua* suullaan? Miksette opeta minua puhumaan niinkuin te opetatte heitä?“

„Voivatko sokeat lapset oppia puhumaan?“

¹⁾ L. Bridgman oli myös sokeakuuromykkä.

²⁾ Silmät ja korvat; hän ei kuule eikä näe.

Selitin hänelle että kyllä löytyi kouluja joissa mykkiä opetettiin puhumaan, mutta että he saattoivat nähdä opettajansa suun, joten he helposti oppivat. Hän vastasi, että saatanhan minäkin kädelläni tuntea suunliikkeet. Pian senjälkeen tuli hänen luokseen nainen, joka kertoi eräästä nuoresta, sokeasta ja kuurosta työstä, nimeltä Ragnhild Kaata. Tämä oli oppinut puhumaan ja ymmärtämään muitten puhetta siten, että hän oli koskettanut puhuvan suuta, hänen puhuessaan. Helena tuli hyvin iloiseksi, kuin sai tämän tiedon. „Olen niin iloisani“, sanoi hän minulle, „sillä nyt tiedän varmaan että minäkin opin puhumaan“. Lupasin viedä hänet erään tuttavani naisen luo, joka kasvattaa kuuroja ja joka varmaan voisi sanoa, voipiko Helena oppia puhumaan suulla. „Oi“, huudahti hän iloisesti, „tiedän että opin, koska kerran Ragnhild Kaatakin oppi!“ Sinä päivänä ei hän enään puhunut tästä, mutta aina hän sitä ajatteli. Hän oli niin iloinen ettei voinut yöllä nukkua.

Hänen halunsa oppia puhumaan oli niin suuri, että hän heti rupesi päästämään ääniä suustaan. Minä rupesin opettamaan häntä puhumaan.

Ja kun hän äänellä saattoi lausua ajatuksensa, iloitsivat hänen kanssaan kaikki, jotka olivat nähneet tämän. Nekin jotka parhaiten tunsivat hänen suuren viisautensa, hämmästyivät kuinka hän oppi puhumaan. Hän puhuu mieluummin kuin hän käyttää sormikieltä, paitsi silloin kun ei hän tahdo, että kaikki häntä ymmärtävät. Suuri on hänen ilonsa, kun vieraat häntä onnittelevat, kun hän puhuu hyvästi. Usein hän lapsille koulussa lukee ääneen. Koskettamalla meidän huuliamme ymmärtää hän hyvin meidän puheemme.

Viime vuoden aikana on Helena hyvästi oppinut laskemaan. Hän lukee yhä vielä latinan kieltä, historiaa ja maantiedettä. Hän on minun parhaimpia oppilaitani. Hän taitaa hyvästi läksynsä.

Kaikki jotka tuntevat Helenan, rakastavat häntä, mutta siihen ei ole syynä ainoastaan se, että hän on niin viisas, vaan paljon enemmän se että hänellä on rakastava sydän.

Minusta on hän onnellisin lapsi maailmassa. Kunhau hän aina saisi pysyä sellaisena! Kaunista on ajatella niin sutoista, niin puhdasta ja rakastavaista mieltä kuin hänellä on.

Piirteitä Helena Kellerin elämästä viime vuosina.

On kulunut kolme vuotta siitä kuin tämä kirjoitettiin. Sillä aikaa on Helena Keller nopeasti edistynyt. Hän on enemmän ja enemmän oppinut sormillaan lukemaan puhuvan huulilta. Hän tuntee sormillansa harvinaisen hyvin. Hän on näinä vuosina tutkinut saksaa, ranskaa, latinaa, historiaa, kirjallisuutta ja luonnontiedettä. Joutohetkinä ompelee hän naisten käsistöitä ja leikkii toveriensa kanssa. Hän ratsastaa taitavasti. Ulkomuodoltaan kuuluu hän olevan pitkä, komea, reipas nuori tyttö, jonka liikkeet ovat miellyttäviä. Hänen kasvonsa on iloisat ja onnelliset. Hänen luonnolaadustaan sanoo herra Anagnos, että hän on „hauska, iloinen, leikkisä ja täynnä elämänhalua“. Hän rakastaa opettajatartansa suuresti ja pitää tavallisesti hänen kättään kädessään.

Helena temmeltää mielellään hevosen selässä ja ajelee metsissä, mutta enintään hän kuitenkin rakastaa kirjojaan, hän sanoo kerran: „Ne kertovat minulle niin paljon hauskoja asioita joita en voi nähdä; ne eivät käy rauhattomiksi niinkuin ihmiset. Ne ovat aina valmiit kertomaan mitä minä tahdon tietää“.

Jo lapsena oli Helenan tapana sanoa: „minä tahdon kaikesta tietää paljon“.

Suurella Bostonin kaupungissa hän elää ja on koulussa nyt. Tirehtööri Arthur Gilmanin tyttökoulussa on Helena Keller viime vuosina ollut oppimassa. Tämä koulu on hyvin suuri ja siellä on hyvät opettajat.

Yksityisessä kirjeessä 4 p:ltä lokakuuta 1897 kirjoittaa herra Gilman Suomeen:

„Saattaa kulua pitkä aika ennenkuin neiti Keller voi päästä Harvard Collegen korkeaan koulun, mutta hän toivoo varmaan, että hän voi valmistua siihen. Viime kesäkuussa suoritti neiti Keller tyydyttävästi tutkintonsa latinassa, ranskassa, saksassa, englanninkielessä ja historiassa. Minä tavasin hänelle kädelläni kaikki tutkintopaperit (vaatimukset). Neiti Keller rupee nyt tutkimaan kreikan kieltä; hän on aivan ihastuksissaan siitä että hän saa oppia kieltä, jota hän niin suuresti ihasee“.

Helena Keller täytti muutamia päiviä ennen tutkintoa 17 vuotta.

Herra Gilman on kirjoittanut pitemmän kirjoituksen Helenan luvuista ja hänen viisaudestaan ensi vuosina hänen koulussaan. Herra Gilmanin kirjoitus loppuu sanoilla:

„Minun tietääkseni ei kukaan, mies enempää kuin naisenkaan, niin lyhyessä ajassa ole valmistunut tähän tutkintoon. Miten se on voinut käydä mahdolliseksi? Kärsivällisyyden, mielenlujuuden ja rakkauden sekä erinomaisten luonnonlahjojen kautta“.

Mutta vuodet eivät ole Helena Kellerille tuoneet ainoastaan iloa. Hänellä on ollut paljon surua: viime syksynä kuoli hänen rakas isänsä ja se koski syvästi Helenan sydämeen.

Kuinka paljon Helena Keller vielä voi oppia, vaikka hän on sokea kuuromykkä, sitä emme tiedä. Mutta me toivomme varmasti että hän oppii vielä hyvin paljon.

Pieniä tietoja.

— **Senaatti** on päättänyt että uusi kuuromykkäin koulu perustetaan Ouluun. Koulu alkaa ensi syyskuussa.

— **Porvoon** kuuromykkäin koulun uusia rakennuksia varten on määrätty 200.000 markkaa.

— **Kihloihin** ovat menneet kuuromykkä Emil Järvenpää Keuruulta ja kuuromykkä Ida Luoma Vetelistä.

— **Tietoja kuuromykkäistä.** *Olga Vilhelmsson* on palveluksessa Helsingin diakonissalaitoksessa; *Karl Yrjölä*, Murolan sahalla Sarkkalassa; *Jaho Pjörö*, Matkun aseman luona; *Oskari Toija*, Pälkäneellä Onkalan kylässä; *Frans Vahlman*, Urjalassa Tunin kylässä; *Edla Kustaantytär* Vahdon kappelissa, Lankolan kylässä; *Aleksander Puolakka* on muuttanut asuntoansa Viipurissa Tiiliruukille, jossa hänen isällään on oma talo. Hänen osoitteensa on nyt: Viipuri, Tiiliruukki, Rajakatu n:o 123. Hän lausuu kiitoksensa kuuromykkille, jotka ovat viime vuonna käyneet häntä katsomassa. — Talollisella *Samuli Aliantolalla* Laitilan pitäjässä Kodisjärven kylässä on kaksi kuuromykkää poika-lastia. He ovat olleet kuuromykkiä syntymästä saakka. Vanhempi on neljän vuoden vanha ja nuorempi lähes kahden vuoden vanha.

— **Sokea kuuromykkä** *Maria Lovisa Nyman*, josta Joulukuun kuuromykkäin lehdessä oli kertomus, elää vielä. Hän elää sisaressa luona Munsalan pitäjässä. Hän ompelee ja kutoo sukkiä. Usein matkustaa hän Pietarsaaren kuuromykkäin koululle entisen opettajansa neiti Anna Heikelin luokse. Viime vuonna oli Maria Nyman melkein koko kevätlukukauden neiti Heikelin luona.

— **Kuuromykkäin opettajat.** Neiti Elli Kepplerus on viime kuussa suorittanut tutkinnot opettajattaren virkoja varten yli-ikäisten kuuromykkäin koulussa. Hän suoritti tutkinnot Jyväskylän kuuromykkäin koulussa.

— **Ne Kuuromykkäin lehden tilaajat,** jotka eivät vielä ole lähettäneet rahaa viime vuotisesta Kuuromykkäin lehdestä, pyydetään lähettämään maksun Kuuromykk. lehden Toimitukselle.

— **Kuopion kuuromykkäin koulun uusi talo** on nyt valmis. Koulun kuuluu kaksi kaksinkerroksista rakennusta. (Toinen rakennuksista oli jo valmis syyslukukauden alussa.) Toisessa rakennuksessa on yläkerrassa 8 luokkahuonetta ja suuri juhlasali. Juhlasalissa myös oppilaat voimistelevat. Siinä kerroksessa on myös opettajan huone ja kansliahuone sekä huone, jossa säilytetään opetusvälikappaleita. Tässä huoneessa on kaksi kaappia. Toisessa kaapissa on luonnontieteellisiä esineitä, niinkuin: lintuja, pääkalloja ja monta pientä purkkia, joissa on kaikenlaisia eläimiä y. m. Toinen kaappi on niinkuin nukkekaappi. Siinä on kaikenlaisia leikkikaluja ja kaikenlaista pientä tavaraa, ryyniä, jyyviä y. m. Tämän huoneen seinällä on paljon monenlaisia kuvia. Sillä kuuromykkiä opettaessa tarvitaan paljon kuvia. Alakerrassa on tyttöin ja poikain käsityöhuoneet. Siellä on myös 30:nen sisäoppilaan makuuhuoneet.

Jokaisessa luokassa on tavallisesti 15 oppilasta, jotka pienten pulpettensä ääressä istuvat puoliympyrässä opettajan edessä. Käsi-työhuoneisiin menevät oppilaat hyvin mielellään. Pojat tekevät monenlaisia esineitä. Valmistavatpa he huonekalujakin. Tytöt ompelivat, neulovat, kutovat kankaita y. m. Monellaisia hauskoja esineitä on käsityökaapissa nähtävänä.

Toisessa rakennuksessa on keittiö, leipomatupa, pesutupa ja muita taloushuoneita, ne ovat alakerrassa. Samassa kerroksessa on vielä iso ruokahuone, johon 30 sisäoppilasta sopii pitkän pöydän ympärille. Siellä on vielä palvelijain huone y. m. huoneita. Yläkerroksessa on sisäoppilaiden päivähuoneet, pojille ja tytöille. Siellä on myös sisäoppilaslaitoksen johtajattaren asunto ja kaksi pientä sairashuonetta. Sitä paitsi kuuluu koulurakennuksiin vielä johtajan asunto. — Niinkuin olemme kuulleet, vihittää Kuopion uusi kuuromykkäin koulu keväällä, silloin on koululla juhla.

Sisälllys: Naëma Maria Helsingius (kuvalla). — Saarna. — Työtä kuuromykkille. — Kirjeitä kuuromykkiltä. I. II. — Karijoelta. — Kalastajat jäälautalla merellä. — Otteita Helena Kellerin opettajattaren neiti Anne M. Sullivanin v. 1894 antamasta kertomuksesta. — Pieniä tietoja.